

LOTJE.

LOTJE.

Lief Lotje was lang ziek geweest;
Nu was zij dat niet meer.
Nu zat zij weder in den tuin
Den allereersten keer.

Tevreden keek zij om zich heen;
't Was alles ook zoo mooi,
Want al de tuinen prijken reeds
In d'eersten lentetooi.

De boomen stonden al in 't blad,
En 't vriendlijk zonnelicht
Scheen vroolijk door de takken heen;
Dat was een lief gezicht.

Het scheen ook op 't violenbed,
Dat prijkte in bonte pracht.
De hemel was zoo helder blauw,
De lucht zoo rein en zacht.

Ook hoorde Lotje zoet gefluit;
Zij dacht: dat is een sijs,
En daar hoor 'k ook den leeuwerik,
Die zingt op andre wijs.

Nu kwam daar Lotje's moeder aan
En zei: „Mijn lieve kind!
'k Ben blij, dat jij weer beter bent
En 't hier zoo heerlijk vindt.”

Toen kuste zij haar kleine meid
Met tranen in het oog.
Eerst keek ze een poosje Lotje aan;
Toen sloeg zij 't oog omhoog.

En in haar harte sprak zij zacht:
„Ik dank U, Lieve Heer!
Gij hebt mijn meisje weer hersteld:
Ik heb mijn Lotje weer!”

MARIA LAARMAN.

